

столица на Симеона, към Преслав!

протяга ръце

/Народът ~~вдига ръце~~ към него като за клетва. Екват бойни викове.

Трупат се въоръжени мъже. Развяват се знамена. Звуци от рог припряно зват. Камбаните все по-силно бият...

ЗАВЕСА

Авансцената. Калоян коленичил пред иконата на Свети Димитър, която излъчва в ярка светлина сред полумрака. ~~Вдига десница.~~ Вдига десница.

«Клетва ти давам. Цял живот ще посветя за доброто на своя народ. За да върна на родината си ~~мнатото~~ ^{мнатото} което имаше при Крума, Бориса и Симеона. Много натежаха вече неправдите на ромеите, добропобеднико Димитре. Ти не можеш да закриляш жестоката тирания. Кълна се, че България отново ще си върне пределите между трите морета...

/Молитвата на младежа се превръща в шепот, подет от микрофона, изразяващ ~~изразява~~ ^{скривените} скривените му мисли: /

Аз виждам по ширните друмове как мирни кервани разнасят тежки товари с редка стака... Хазните препълнени с злато и сребро... Народ охотен и доволен оре неизгледните си равнини, ^{тучните} пасе по ~~лугите~~ ^{лугите} ливади безброй стада... И никой враг не ще посмее да вдигне ръка над тази благославена страна. Защото ще бъде веднага отсечена. Нам ни трябва законите на хан Крума, безмилостен и справедлив, мъдростта на Бориса, далновиден и неумолим, смелостта на Симеона, който беше ^{разумен} мъдър и неустрашим и сложи на челот си третата царска корона на света, тъй както баща му издигна българската писменост като четвърта свещена ~~нижешата~~ ^{нижешата} слово... Кълна ти се, че ще дам живота си за да изпълня заветната мечта на българите...

/скланя чело, оглъбен в мисъл// В това време влиза незабелязана майка му. Изчаква го да стане. /

МАЙКАТА

- Къде, сине? За какво тия бранни доспехи?

~~Калоян~~